

gäller det sammanhållningen med Indien, världets omistliga kärna. Sålunda se vi också de engelska statsmännen alltmera koncentrera sitt intresse på den geografiska luckan emellan Egypten och Indien; dit siktar 1907 års öfverenskommelse angående Persien; och sedan dess begränsar sig frågan till den turkiska sultanens länder i rayonen mellan Medelhafvet (jämte det Röda) och Persiska viken.

ARTHUR DIX — densamme vakne handelsgeograf som 1911 framhöll de geografiska afrundningstendenserna i samtidens imperialism — hade året förut (Polit. Wirtschaftsgeographie, i *Geogr. Zeitschrift*) riktat uppmärksamheten på betydelsen af "den stora folkbryggan mellan tre världsdelar", som bildas af landområdet emellan Kaukasus och Nilen. Den viktiga frågan är, om trafiken där skall bli monopoliserad af England eller fri. Två naturliga hufvudvägar leda därigenom; öfver näset vid Suez genom Röda hafvet och öfver Mesopotamien genom Persiska viken. För England måste det synas som ett vitalt intresse att behärska dem, enär Indien ligger i deras fortsättning. Därför gjorde England först alla möjliga svårigheter med den franska Suezkanalen, för att sedan, då kanalen trots allt blef en verklighet, genom raska kupper bemäktiga sig först det ekonomiska herraväldet (aktieköpet 1875) och sedan det politiska (ockupationen af Egypten 1882). Alldeles samma skådespel se vi nu upp-